

stolice, proti jehož výroku jest přípustná stížnost k politickému úřadu druhé stolice, který rozhodne s konečnou platností. Předpis tento neponechává nižádné pochybnosti o tom, že pořad instancí v polic. trestním řízení pro přestupek nešetření soupisové povinnosti končí výrokem druhé instance, na slovenském území výrokem županského úřadu, jež považovati jest za rozhodnutí poslední přípustné správní instance, proti níž přípustna jest po rozumu § 2 zák. ze dne 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. a § 5 zák. o ss pouze stížnost k nss-u v Praze.

St-l přes to, že v rozhodnutí II. instance byl správně poučen o tom, že podle cit. svrchu § 9 vl. nař. č. 61 není dalšího odvolání, neobrátil se k nss, nýbrž revisní žádostí k žal. úřadu po rozumu § 3 zák. čl. XX z roku 1301, použiv tak prostředku naprosto nepřípustného, když podle § 12 téhož zák. čl. § 3 nevztahuje se na záležitosti náležející k pravomoci správního soudu. Vzhledem k tomu náleželo žal. úřadu, aby onu revisní žádost odmítl z procesního důvodu jakožto nepřípustnou. Žal. úřad však, neučiniv tak, přistoupil, jak z jeho výroku patrné, k meritornímu rozhodování o ní a zamítl ji proto, že ji shledal věcně bezdůvodnou. Osoboval si tudíž kompetenci podle svrchu uvedených předpisů zákonných mu nenáležející, zakročiv jako vyšší instance v případě, kde další postup úřadů správních byl podle zákona vyloučen a kde nastati mohla pouze kompetence nss-u. Jeho výrok je tudíž výrokem úřadu absolutně nepříslušného, který právní moci vůbec nabýti nemůže, jest zmatečný, pročez bylo zrušiti jej podle § 7 zák. o ss, aniž bylo lze zabývati se jím po stránce věcné se zřetelem k vývodům ve stížnosti v tomto směru uvedeným.

Nss nemohl však k těmto meritorním vývodům přihlížeti ani pokud by st-l minil brojiti jimi proti výroku II. instance jakožto poslední přípustné stolice právní, poněvadž ohledně tohoto výroku je stížnost patrně opožděna (§ 14 zák. o ss), byvši podána teprve dne 19. ledna 1923, ač rozsudek II. instance byl doručen st-li, jak ze správních spisů patrné, již dne 6. prosince 1921.

Č. 2265.

Státní občanství: Posuzoval-li úřad podání strany ve věci státního občanství čsl. jako žádost za přiznání občanství toho podle § 9 zák. č. 236/1920 a v tom směru o něm rozhodl, ač podání v pravdě žádalo za uznání státn. občanství podle § 1 č. 1 cit. zák., trpí rozhodnutí to podstatnou vadou podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

(Nález z 25. dubna 1923 č. 6201).

Věc: Dr. Ludvík F. v B. (adv. Dr. F. Stern z Prahy) proti ministerstvu vnitra v Praze stran státního občanství.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — —

Jak patrné z nař. rozhodnutí, bylo podnětem k jeho vydání jediné podání st-lovo ze dne 25. srpna 1922.

Žal. úřad vydávaje nař. rozhodnutí vycházel z předpokladů, že podání st-lovo ze dne 25. srpna 1922 jest pouhým rozkladem podaným

proti dřívějšímu rozhodnutí žal. úřadu ze dne 30. června 1922, kterým byla zamítnuta st-lova žádost za přiznání čsl. státního občanství podle § 9 ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Jest sice pravda, že st-l označil své podání ze dne 25. srpna 1922 zevně (v záhlaví) jako »rozklad« proti rozhodnutí ze dne 30. června 1922.

V l a s t n í o b s a h tohoto podání — a jediné obsah podání strany jest v řízení správním rozhodným pro rozsah a směr činnosti úřadu správního vyvolané podáním strany — nekryje se však s uvedeným zevním jeho označením.

Z vlastního obsahu zmíněného podání a zejména i z jeho petitu jde zcela nepochybně na jevo, že v podání tom domáhal se st-l, aby žal. úřadem bylo uznáno, že st-l jest čsl. státním občanem podle § 1 č. 1 cit. zákona; domáhal se tedy st-l v tomto podání deklaratorního výroku žal. úřadu ohledně svého čsl. státního občanství, tudíž něčeho zcela jiného, nežli v původní své žádosti ze dne 17. prosince 1921 — zamítnuté rozhodnutím ze dne 30. června 1922 — v níž žádaje za přiznání čsl. státního občanství podle § 9 cit. zákona domáhal se výroku konstitutivního.

Předpoklad žal. úřadu, že zmíněné podání st-lovo jest pouhým rozkladem podaným proti dřívějšímu rozhodnutí žal. úřadu, kterým byla zamítnuta st-lova žádost za přiznání čsl. státního občanství podle § 9 cit. zákona, jest tedy ve zřejmém rozporu s vlastním obsahem zmíněného podání st-lova. Odporuje tedy uvedený předpoklad žal. úřadu spisům.

Nař. rozhodnutí, které opírá se o předpoklad, jenž jest v rozporu se spisy, trpí však podstatnou vadou, pro kterou je bylo zrušiti podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Žal. úřadu bude nyní záležeti, aby hledě k vlastnímu obsahu uvedeného podání st-lova znovu spornou věc svému zkoumání podrobil a nové rozhodnutí vydal.

Č. 2266.

P o z e m k o v á r e f o r m a: I. Stát může si zabraný a převzatý statek podržeti i pro účely čistě soukromohospodářské. — II. Nebyl-li dosud vlastníkem vznesen nárok podle §§ 3 a a 11 zák. zábor., může stpů navrhnouti poznámku zamýšleného převzetí třeba stran veškeré půdy zabrané.

(Nález z 25. dubna 1923 č. 6204).

Prejudikatura: Boh. 1778, 1941 a 2025 adm. a j.

Č. 2267.

P o z e m k o v á r e f o r m a: I. * Souvislými s lesními nebo zemědělskými podniky ve smyslu § 34 náhr. zák. jsou stavby takové, jež svým hospodářským určením jsou věnovány účelům hospodaření na zemědělských nebo lesních podnicích k převzetí určených. II. * Okol-